

Justitia, az igazság istenasszonya, testi sértés vétke miatt Honti Imre, ügyvédbojtár elől örökre elzárta az élet, s így véget is ért a jogi pályafutása. De csak azért, mert annak idején megvédett egy nőt. Ez akkor történt, mikor még Koltai ügyvéd patvaristája volt, s gazdája aznap őt küldte megbeszélésre maga helyett. Honti, a majd üres vonaton éppen akkor nyitott be a kupéba, mikor egy fiatal hölgy dulakodott egy megvadult férfival. A kisasszony blúza már gyűrötten lógott, s a csinos, kékszalagos szalmakalapja remegve lapult a padlón.

Imre rögvést odaugrott és ellökte a lánytól a kaptos embert. Közben meglehet, egy-két pofon is elcsattant. De ez nem változtat a lényegen. A rendőrség hiába igazolta, hogy jogos, és dicséretes volt a fiatalember tette, a nagyhatalmú főnöke mégis kizárta az ügyvédi kamarából. Imre csak később tudta meg, hogy az a részeg utas egy dúsgazdag lókapagyáros volt, s egyben Koltai ügyvéd régi barátja.

Az állomásparancsnokságon a jegyzőkönyv felvétele során Imrét forróság lepte el, ahogy elnézte Annát – kiderült, így hívják – milyen feldúlt, hullámozó kebelével ecsetelte a rendőrtisztnek a vonaton történeteket. A megalázó emlék hatására még akkor is csak úgy villogtak mélysötét szemei a felháborodástól.

Miután kijöttek az épületből, míg Anna a lóvasútra várt, beszélgettek a megállóban.

A lány elmesélte, hogy anyja halála után a Szent Vincéről nevezett irgalmas nővérek zárdájában nevelték, s onnan nagybátyja küldte a Pesti Ranolder intézetbe. Ha befejezi az iskolát, tanítónő lesz.

Mikor betrappoltak a pacik, Anna megfogta Imre kezét, és nagyon is meleg szavakkal köszönte meg lovagias tettét. Talán a szavait a bizsergő vonzódás diktálta, amit először érzett férfi iránt. Imre csak nehezen engedte szabadon az ékszernyi kezeckét. Tudta, örömet összekötné az életét evvel a formás üdeséggel. Szívből kívánta, bárcsak jönne pár tucat kéjenc fogdosni a lányt, hogy vérfürdővel bizonyítsa, hogy ő igazából, s szépszerével érez iránta.

Később Imre felkereste az iskolát, ahol Anna tanult, de nyári szünet miatt üres volt az épület. Bizonyára a kisasszony is sajnálná, hogy megszakadt a románc, ami még el sem kezdődött. Aztán már csak álmaiban tűnt elő Anna bájos arca, mikor ölelte.

Az első időben, miután Koltai elbocsájtotta, néhány barátja jött remek ajánlattal, de ha elfogadja, újra irodához lett volna kötve. Inkább magánzó lesz! Szerencsésen kezdte. Az első héten már négy cséplőgépet adott el a Mayer gyártól, aztán egy tönkrement nagyraktár készletéből maradt négy mázsa mákot helyezett el egy kanizsai olajütőnél. – Egyébként a patikusok sokat fizettek érte, mert csodaszer volt az olaja a csontritkulás ellen.

Lassanként ügyessége, s nyíltsága miatt kedvelt gazda lett Somogyban. Persze föld híján ő csak az eszével gazdálkodott. Házat, telket közvetített, s egy katonatiszt barátja révén cégek és hadseregszállítók közt hozott létre kapcsolatokat, ami számára is bőven gyümölcsözőt. Aztán hosszabb időre Kassára utazott, hogy hozzásegítse hajdani diáktársát a birtokához, ami jogos öröksége volt. De nagyon is megérte.

Mikor visszatért Somogyba, a mákos, s gépes üzletét is beleszámítva, már több pénze volt, mint az egész Koltai irodának. De mint valami szenvedélyes kártyás, továbbra is játszott, csak a játékért filléres üzleteket, olyan élvezettel, mintha sok ezer korona lenne a tét. Pont ezért is szekerezett aznap az újlaki vajdához három kandisnót. Azok megvető pofával néztek mindenkire útközben a szekérről. Érthető, mert szegényeket kiselejtezte a kanász, mert már öregek voltak. Főképp azért, mert csak ímmel-ámmal végezték a kötelességüket. Ezért a kanász mérgében mindhármat kiherélte, mikor egyikük elaludt a kocán.

Imre éppen a vágóhídról jött, ahol még feldobott egy zsák marhapatát a szekérre, s éppen jókor hajtott a kanászhoz egy kocáknak való csodakenőcs ügyében. Rögtön felismerte a lehetőséget. Gyorsan, míg el nem csitul a csürhegazda haragja, egy marék krajcárért megvette a három invalidust. Tudta, este már tízszer annyit fog érték kapni a vajdától. A cigányok majd három évig hizlalják őket, hogy puha s lágy legyen a húsup, s a borzalmas kanbúzt is kihízzák magukból.

Újlak felé megállt Hirschbein kocsmájánál, mert meglátta, hogy Bálint, fésűsmester is ott iszogot Boros Janival, a kulacsbárával. Borost azért hívták ilyen nemesi titulussal, mert csutorástanoncból lett gazdag ember. Olyan szerencséje volt, hogy akkor halt meg az öregmestere, mikor ő nála volt segéd. De mivel a szerelem vak, a gyásznapok leteltével Jani elvette műhelyestől az öreg, de lelkileg üde asszonyt. Sajnos rövid ideig tartott a boldogság, mert az Úr magához szólította a mesternét is. Azért az élet nem állt meg. Egy időre rá Janinak már vagy tucat segédje gyártotta a hadi csutorát az osztrák–magyar hadseregnek. Ezt a hatalmas üzletet Hontinak köszönhetette. De boldogan is fizette a búsás jutalékot.

Mikor Imre belépett a kocsmába, örömmel fogadták, hisz jó ideje odavolt.

– Mi újság idehaza? – fordult Bálint mesterhez.

– Hazajött az unokahúgom. Egy hete jegyben jár Janival. Hozzáadom, mert azért öreg fa alatt is jó megpihenni. Nem igaz?

– Gratulálok – mosolygott Imre, de már kérdezte is, amiért tulajdonképpen megállt a kocsmá előtt.

– Kell marhapatá, Józsi bátyám? Van egy zsákkal a kocsin. Tíz koronáért a tiéd.

– Megveszem. Persze, én már csak teknőccel dolgozom úrnőknek, de a segédem kihoz belőle vagy nyolcvan parasztfésűt. – Evvel elővette a bugyellárist, s Imre kezébe nyomta a bankót.

Éppen akkor nyílt az ajtó. Imre sóbálvánnyá meredt, csak a markában lebbentette meg a tízkoronást a hirtelen cüg. Anna állt előtte!

– Jó hogy jössz húgom! –, örvendezett a fésűs.

– Bemutatom neked Honti urat.

A dermedtségből Anna tért hamarabb magához:

– Mi már találkoztunk Pesten –, mosolygott kézfogás közben a lány.

Imre meg csak állt, s dadogott, hogy nagyon örül, s csak nézte Annát. Még jó, hogy a kapatos csutorás közberikkant.

– Este elvárlak a legénybúcsúra –, csapott barátja vállára. Imre mintha hipnózisból ébredne, összerezett. Pont jókor, kint olyan ordításba csaptak a disznók, mintha égne a falu. Imre kirohant a szekérhez. Hála Istennek, nem volt baj, csak éppen az előbb a szomszéd, Mikó böllér jött ki véres köpenyben, s pakolta a félmarhákat a szekérére. Imre éppen a vállára dobta a zsák patát, hogy bevigye a fésűsnek, de Anna már mellette állt, s megfogta a kezét.

– Várjon, kérem. Segítsen most is, mint a vonaton. Bálint bácsi hozzáad Boroshoz, mert életét mentette meg a boszniai okkupáció alatt. De én nem akarok hozzámenni! Mit tegyek?

Imre, ahogy a lányt hallgatta, visszatért igazi formája. Most a boldogsága a tét!

– Este azt mondom Janinak, hogy én már háltam veled egy éve. Hiszen erénycsősz lett a felesége halála után. Még a plébános úr is megróttá, hogy ne legyen pápább a pápánál. – De a lány közbevágott.

– Van egy megoldás! – csillant fel Anna szeme, de rögtön sötét bíborpír öntötte el az arcát a

szégyentől. Majd erőt vett magán, mert igen rettegett a házasságtól a vénemberrel. Inkább közelhajolt Imréhez, s lángvörös arccal elmondta titkát.

– Este a legénybúcsún diszkréten súgja meg Borosnak, hogy egy csillag alakú anyajegy van fél arasszal a köldököm alatt. Hogy honnan tudja, az a maga dolga.

Másnap Bálint fésűs nem értette, hogy Jani miért bontotta fel az eljegyzést. Barátja csak annyit mondott, hogy ő már öreg, s fél, hogy rámegegy a szíve a nászéjszakára. Azért úriember volt, mert sosem mondta, hogy mit hallott Honti barátjától a legénybúcsún.

A fésűs nagybácsi nem szomorkodott. Titokban remélte, hogy a Honti gyerek majd megszereti Annát. Aztán, mint a mesében, így is történt. Pár hónapra rá, a szüret utáni vasárnap, a félfalú mulatott Imre és Anna lakodalmán.

A kétnapos vígasság után, végre üres lett a ház. Igazán akkor ébredt rá a fiatal pár, hogy milyen kanyargós útjai vannak a sorsnak, s milyen kegyes volt hozzájuk az ég. Imre felkelt, s vidáman vitte Annának a kávéját. Az ifiasszony az ágy mellé tette a csészét, megcsókolta ura kezét, s magához húzta.

Imre boldog volt. De picit aggódott, hogy olyan éles eszű a felesége, pedig még kártyázni sem tud. Ugyanis az éjjel, ahogy elnézte Annát, övön alul is csak a finom, sima bőrét látta. Nyoma sem volt anyajegynek. Pláne csillag formájúnak.